

МАЛКАТА ПЖТЕКА

Тато често ми показва
малката пжтека.
Ей тамъ водѣла тя — казва —
на гурбетъ далеко.

Надалеко задъ Балкана
къмъ полето равно...
Трѣбвало и азъ да стана
тамъ ратай отдавна.

Черна, черна като врана
тамъ, земята била,
прѣхкава, а разорана —
мека като свила.

Обработвала се леко,
раждала богато...
Къмъ богатство тазъ пжтека
води — дума тато.

Нека води, дето иска!
Въ дворове съ ограда,
кжщцата родна, близка,
кацнала въ ливада —

не оставямъ, не оставямъ
за земя далека,
къмъ която ме отправя
малката пжтека...

Калина Малина

ГОРАТА ПОСРЪЩА ЕСЕНЬТА

Байрячета се желти вѣятъ
навредъ изъ горскитѣ алеи. —
Това сж сетнитѣ листа,
тѣ поздравяватъ есенъта,
която въ тѣсната пжтека
пристига тихичко, полека.
Подъ низко сведенитѣ клони
джуджета срѣщатъ я съ поклони.
Навеждатъ вейки трепетлики,

високи буки и борики.
Край сини бори и елички
я срещатъ кроткитѣ сърнички,
и зайчета и катерички, —
покланятъ ѝ се низко всички.
Тя всички мило поздравява,
вуали морави развява.
И вредъ, кждето тихо мине,
разцѣфватъ минзухари сини.

Ст. Цанкова-Стоянова